

Надія

Олекса Слісаренко

Над глухими асфальтами пішоходів замислилась важка
Нерухомість кам'яниць.

А між стоокими громами був Рух.

Асфальтами пішоходів, дрібно ступаючи, йшла жебрачка.

Важкий оберемок дров нахилив постать і нівечив ходу.

Але на обезбарвленому буднями обличчі, з глибини одцвілих очей било джерельце
Світлого.

На дні погаслих очей жеврілося лагідне тепло.

...Жебрачка дивилася на двох білоголових хлоп'яків, що ступали їй услід.

Діти несли маленькі оберемки трісок і постаті їх хилилися, як у матері.

Вони удавали що несуть важкі дрова і раділи хорошою дитячою радістю – вони працювали!

...І розгадалося таємне світло на дні погаслих очей.

У глибині очей било прозоре джерельце Вселюдської Надії на Майбутність.